

РЕШЕНИЕ

№ 41492

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 19.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11198** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ю. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [жк], [улица] против Решение № 5148 от 13.10.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Ю. А. Х. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат съображения, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение се административнопроизводствените правила при издаването му. Сочи се, че ноторно известно е обстоятелството, че в страната му на произход С. обстановката е влошена, нападението на бунтовниците от движението „Х. Т. аш-Ш.“, бившо подразделение на „Ал Каида“, превземането на редица ключови градове в цяла С. и свалянето на президента Б. А. е довело до хиляди жертви от цивилното население, несигурността и размириците продължават и никой не може да предвиди как ще се развият събитията в С., в този смисъл връщането му в С. ще застраши пряко правото му на живот и свобода и ще бъде изложен на риск от тежки посегателства, във връзка с горното се сочи, че административният орган не е обсъдил разпоредбата на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. Цитира се позиция на ВКБООН от 16 декември 2024 г., съгласно която С. продължава да бъде засегната от атаки и насилие в части от страната, голямо вътрешно разселване, опустошена икономика и широкомащабна хуманитарна криза, във връзка с което ВКБООН продължава да призовава държавите да не връщат насилствено сирийски

граждани и бивши обичайни жители на С.. С оглед настоящата несигурност на ситуацията в С. HCR призовава държавите, предоставящи убежище, да спрат издаване на отрицателни решения по молби за международна закрила от сирийски граждани или от лица без гражданство, които преди обичайно са пребивавали в С.. Поддържа се становище, че актуалната ситуация в С. отговаря на тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 30.01.2014 г. по дело ЕС-285/12, съгласно което „Съществуването на въоръжен конфликт трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскат една или повече въоръжени групи или се сблъскат две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна на степента на насилие, съществуващо на въпросната територия“, в който смисъл е и позицията на ВКБООН от 16.12.2024 г., с която България следва да се съобрази по силата на чл. 3, ал. 1 от ЗУБ. Сочи, се следва да се вземе предвид и най-новата практика на СЕС, съгласно която дори някои части на С. да бъдат определени като сигурни, връщането на търсещите закрила в тези части не може да бъде осъществено, защото в други части на страната съществуват заплахи за живота на цивилното население поради продължаващите въоръжени конфликти. Твърди се нарушение на разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, липса на ясни и точни мотиви в оспореното решение. Искане за отмяна на оспореното решение със законните последици от това.

В съдебно заседание, жалбоподателят, лично, в присъствие на преводач, поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез юрисконсулт К., оспорва жалбата и моли да бъде потвърдено оспореното решение като правилно, като излага съображения, че при издаване на процесния административен акт са спазени административно-производствените правила и материалния закон, не са налице в конкретния случай предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, изложените от оспорващия мотиви не са правно значими за търсената закрила.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба на Ю. А. Х. за предоставяне на международна закрила до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет с вх. № В-13-813 от 23.07.2024 г. на РПЦ – С.. Попълнен е регистрационен лист, като личните данни на молителя са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която търсещото закрила лице се индивидуализира с имената Ю. А. Х., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], област Д. А., С., с постоянен адрес в [населено място], Д. А., женен, етническа принадлежност арабин, религия мюсюлманин сунит, без образование, земеделец по професия. В приложение към регистрационния лист са посочени имената на съпругата, дъщеря му, бащата, майката, сестрите и братята на търсещия закрила. Съставена е Евродак дактилоскопна карта. Чуждият гражданин е информиран за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Запознат е с информацията за обработване на личните данни на чужденци, търсещи международна закрила. П. е декларация за съгласие за събиране на информация.

На 31.07.2025 г. с Ю. А. Х. е проведено интервю, в присъствие на преводач, по време на което молителят е посочил, че е напуснал С. нелегално за Турция на 02.01.2024 г., останал е в страната

около месец в градовете А. и О., не е работил в Турция и не е подал молба за закрила, не е имал проблеми с турските граждани и власти. От самото начало е искал да стигне до Германия, където са брат му и сестра му, които живеят в Х. и Х., сестра му има статут, а брат му е с гражданство от една година, живее там от 11 години. С трафикант, който го е превел през С., Х., С., Италия и Швейцария, е стигнал до Германия, подал е молба за закрила там, издадено му е решение за отказ и е депортиран обратно в България. Заявява, че е умерено религиозен, не е имал проблеми заради изповядваната от него религия, не е членувал в религиозна организация, общност или секта. Твърди, че не е имал проблеми с официалните власти в държавата си на произход, не е влизал във взаимоотношения с армията и полицията. Кандидатът изрично заявява, че не е бил политически ангажиран и не е бил член на въоръжена групировка, не е осъждан и не е арестуван в държавата си на произход. Роден е и е живял в [населено място], област Д. А., казва, че в селото му няма мир, властта е в ръцете на К. – кюрдските сили, в селото са останали да живеят родителите му, двама малки братя и петте му сестри, издържат се от земеделие, имат тяхна земя и отглеждат жито и памук. Посочва, че това, което е чувал, е, че сегашната сирийска власт не се разбира с К. и има проблеми. Женен е, със съпругата си е сключил религиозен брак през 2023 г., имат дете (дъщеря) на 1 година и 9 месеца, съпругата и дъщеря му живеят в същото [населено място] при неговите и нейните роднини, там живеят родителите ѝ, двама братя и три сестри, също се занимават със земеделие, баща ѝ се е завърнал от С. А., където е работил. Учил е до втори клас, тъй като е започнала войната и е нямало училища, няма професия, работил е като земеделец със семейството си, работил е на полето, пасял е кози на съседи и познати. В Германия не е работил. Поради липса на работа в С. брат му го е поканил да отиде при него в Германия, за да работи и помага на семейството си, искал е да ги вземе след време при него. За да замине, родителите му са продали земя, взел е и пари назаем. Категорично посочва, че роднините му са добре в С., финансово са добре, имат магазин, чичо му и братът на бащата на жена му имат супермаркети. Счита, че нищо не може да му се случи в С., казва, че положението е трудно, няма да има работа, а дъщеря му трябва да яде. Би се върнал в С., ако има позиции за работа и стабилен живот. Не посочва други причини, поради които е напуснал С. и не иска да се върне там, иска да остане в България, да получи закрила и да учи. В заключителната част на протокола от проведеното интервю е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за него език, че разбира смисъла на написаното и не отправя възражения и допълнения по него. Интервюто е проведено в присъствието на преводач, което е удостоверено с положен от него подпис.

Изискано е от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила. Получен е отговор, съгласно който ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на Ю. А. Х. в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на Ю. А. Х. и със страната му на произход, с оспореното решение административният орган е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Ю. А. Х. поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Председателят на ДАБ при МС е приел, че чуждият гражданин не обосновава необходимост от международна закрила и не посочва причини за основателни опасения от преследване. Ю. А. Х. е напуснал С. заради войната, роднините му и тези на съпругата му са останали да живеят в [населено място], представената бежанска история е с ниска степен на относимост към предметния обхват на ЗУБ. Реалният мотив на кандидата за закрила да не желае да се завърне при роднините си в С. след падането на режима на Б. А. и нелегално да премине през териториите на няколко държави-членки, за да достигне до Германия, е породен от икономически причини. Възприето е, че от изложената бежанска история се установява, че мотивите за напускане на С. са

от личен и икономически характер, в този смисъл той е икономически мигрант, а не бежанец. Преминал е нелегално в Турция, но не е подал молба за закрила там, тъй като целта му е била да продължи към 3. Европа, преминавайки незаконосъобразно през Република България и още няколко държави, за да намери работа в Германия. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Прието е, че етническата му принадлежност не е достатъчно основание за предоставяне на статут, тъй като не е имал лични проблеми заради принадлежността си към арабския етнос, които да показват риск от евентуално преследване при завръщането му в С.. Не е заплашван лично, не е ставал жертва на насилие, нито е арестуван, съден или осъждан. В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като при провеждане на интервюто няма няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му на произход е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и до приклучване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Административният орган е приел, че в хода на проведеното с чужденеца интервю от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ. Чужденецът не е бил политически ангажиран, не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване по някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 от ЗУБ. Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения се приема, че той не е имал проблеми нито с официалните власти в С., нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Прието е, че лицето не е било обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8, тези действия следва да се основават на причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Във връзка с горното административният орган е възприел, че Ю. А. Х. не е изпитвал основателни страхове за живота си в С., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Семейството и роднините му са останали да живеят и работят в [населено място], област Д. А., С.. Те не са избрали да се преместят или да напуснат страната отново поради реални опасения от преследване, поради което степента на риск за тях и съответно за молителя е

пренебрежимо ниска. Съществуват доказателства, че той може да се завърне в родината си и да живее със семейството си в [населено място], обл. Д. А. или в друг град или област без риск за живота му. За търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

В оспорения акт ответникът е установил, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молителят не е направил, в този смисъл е формулиран извод, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. За изясняване на посочените понятия, разписани в чл. 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС и съответно в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ административният орган се е позовавал на Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07. Разгледани са и основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е съобразено Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие „посегателство“ в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО (отменена с Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета). С цел установяване на актуалната обстановка в държавата на произход и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ са разгледани и подробно обсъдени Справка с вх. № МД-02-423/05.08.2025 г. и вх. № МД-02-483/10.09.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалното положение в С., актуална обществено-политическа обстановка, състояние на сигурност в провинция Д. ал Зор и Д.. Прието е, че не се установяват разширенията, дадени в Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и Решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно цитираното решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Съгласно изложените мотиви в решението силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на Ю. А. Х., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация не се установява. Не се констатира и спрямо Ю. А. Х. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От изложената от чужденеца бежанска история не се установи да е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и не се констатира негативни последици спрямо него поради единствения факт на напускане на С. - доброволно и по собствена воля. В оспореното решение административният орган е приел, че съгласно информацията за актуалната

ситуация в държавата на произход на търсещия международна закрила в С. обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност на населението, както и, че, въпреки че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, съществува възможност за установяване на територията на С. и конкретно в [населено място], област Д. А., където е живял чуждият гражданин и живеят всичките му роднини, като същевременно би могъл да се ползва от защитата на официалните власти, още повече, че там към настоящия момент пребивават постоянно членовете на неговото семейство. Направен е извод, че в конкретния случай не се установява съществуване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила е прието за неоснователно и в тази част. За търсещия закрила е прието, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочил член на семейството му да има редоставен хуманитарен статут на територията на Република България, както и, че не са налице основания за приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

С оглед изложените мотиви е прието, че в конкретния случай не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9, с оглед на което на оспорващия Ю. А. Х. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е съобщено на оспорващия Ю. А. Х. на 17.10.2025 г. видно от отбелязване върху същото. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 23.10.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на Председателя на Държавна агенция за бежанците по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят Ю. А. Х., гражданин на С., търсец закрила, е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.

Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила. В хода на производството пред решаващия орган със сирийския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирувания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано и получено писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Обективизираните в решението фактически

съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на чужденеца да разбере кои са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му отказва предоставяне на исканата международна закрила. Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Административният орган е формулирал изводите си след съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя и личната му бежанска история, както и справката за актуалната обстановка в С..

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Определящо за наличието на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е понятието „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, изразяващо се в нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека и които да са достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Следователно понятието „преследване“ следва да бъде съотнесено към всеки един от елементите по чл. 8 от ЗУБ и отнасянето към всеки от посочените елементи следва да бъде съобразено и с конкретната бежанска история на чужденеца. Съдът приема, че административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с легалното определение за преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и липсата на конкретни действия на лично преследване по примерното изброяване на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на чуждия гражданин. Той не е обосновал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващия акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Напротив, самият чужденец заявява, че не се страхува да се върне в С., за него няма опасност, би се върнал, ако има работа. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение, не са заявени от

молителя конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата принадлежност към религиозна група или етническата му принадлежност е достатъчно основание за опасения от преследване. Молителят не е бил осъждан или политически ангажиран. Т.е. не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ или действия по преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ в държавата му по произход. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили, след като е напуснал държавата си по произход или пък извършвани от него действия/дейности след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат нужда от международна закрила. Направените изявления от Ю. А. Х. пред Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в това число и по етнически или религиозни причини, в С.. Тоест, молбата на Ю. А. Х. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец. Правилно административният орган е установил липсата на предпоставки по смисъла на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ. Съвкупно преценени данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ. С оглед на изложеното дотук правилен е изводът на административния орган, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец на оспорващия.

За молителя липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. "е" във връзка с чл. 15, б. "а", „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че, ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция (1), изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание (2) или тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (3) и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. От смисловото тълкуване на общностната норма се установява, че се има предвид настъпването на определен вредоносен резултат за кандидата под формата на физическа или психическа увреда. Изразът „тежки посегателства“ е насочен по – скоро върху вида и квалификацията на предприетите действия, отколкото към конкретните им последици за кандидата, който е техен

обект.

Правилно е прието от административния орган, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, защото в настоящата хипотеза не се твърди и не се установява от събраните по делото доказателства в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, а това е сериозна индиция, че няма да понесе такива посегателства и при завръщането си там.

Правилна е преценката на административния орган и относно предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, които, както бе посочено и по-горе, са приложими при по-обща опасност, а именно - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В оспореното решение административният орган е приел, че за Ю. А. Х. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 от ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С - 465/2007 г. Посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя обхваща една по - обща опасност от посегателство - по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ - термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

В разглеждания случай жалбоподателят не е напуснал поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или

унизително отнасяне или наказание.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални. В конкретния случай административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ както въз основа на твърденията в интервюто, така и въз основа на обективизираната в Справки с вх. № МД-02-423/05.08.2025 г. и вх. № МД-02-483/10.09.2025 г. информация. По делото е приета и Справка с вх. № МД-02-528/31.09.2025 г. Всички справки са изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. От изложеното в справките следва, че към настоящия момент не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на СЕС по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 ЕО (отм.). От представените по делото доказателства се установява, че обстановката в С. се нормализира и въпреки, че са налице спорадични конфликти към края на септември 2025 г. са налице данни за значително подобряване на състоянието на безопасността и сигурността в държавата. На 3 септември 2025 г. сирийското Министерство на правосъдието обявява, че вече е отменило няколко милиона забрани за пътуване срещу сирийски граждани, регистрирани в системата за търсене. Повечето от забраните се смятат за издадени през последните 14 години и са свързани предимно с политически изявления срещу бившето правителство на Б. А.. Обработката на останалите досиета ще продължи, като пътуващите няма да бъдат арестувани при пристигането си в С., а само ще бъдат информирани за текущия си правен статус, освен ако няма активни съдебни производства от страна на прокуратурата. Според други съобщения, засегнатите сирийци на летищата и граничните пунктове засега ще бъдат възпрепятствани да продължат пътуването си и ще бъдат помолени да се явят незабавно пред съответните органи, за да се изясни правният им статус. За първи път от 14 години насам С. отново легално изнася суров петрол и около 600 000 барела петрол са напуснали пристанището Т. на 1 септември 2025 г. На 25 август 2025 г. Министерството на финансите на САЩ официално премахва С. от санкционните разпоредби на Кодекса на федералните разпоредби и оттогава международната търговия на страната е възобновена. На 5 септември 2025 г., в присъствието на президента А. ал Ш., е създаден Сирийски фонд за развитие. Фондът, финансиран главно от дарения от частния сектор и сирийски граждани в С. и в чужбина, е предназначен за подкрепа на възстановяването и създаването на работни места. Само един час след началото даренията надхвърлят 60 милиона щатски долара, а министърът на извънредните ситуации Раед ал С. заявява, че фондът ще се съсредоточи върху регионите, най-засегнати от конфликта, по-специално И., А., Д. ал Зор, Х. и Провинция Д.. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 26 септември 2025 г. се посочва, че към 25 септември 2025 г., считано от 8 декември 2024 г. около 1 027 887 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни. Въпреки това милиони други остават разселени и е необходима спешна подкрепа, за да се осигури устойчивост на завръщането. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на Работната група за вътрешно разселени лица към 26 септември 2025 г. 1 863 863 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си от края на ноември миналата

година, включително 980 899 души, напуснали местата за вътрешно разселени лица в северната част на страната. Между 17-23 септември 2025 г. ВКБООН продължава да улеснява безопасното и достойно завръщане на сирийските бежанци в техните родни райони, осигурявайки транспорт и друга логистична подкрепа на граничните контролно-пропускателни пунктове „Ал Салама“ и „Джусие“. През посочения период 948 души се възползват от тази помощ, а от началото на годината общо 19 307 завърнали се лица са получили подкрепа на ключовия граничен пункт с Турция и Л.. Като част от друга дейност ВКБООН предоставя парична помощ на 2978 домакинства, от която се възползват общо 10 785 души. Това увеличава общия брой на подкрепените бенефициенти чрез финансовата помощ за връщане и реинтеграция до 5787 домакинства (22 964 души) и на свой ред отбелязва важен етап в усилията за връщане и реинтеграция. Освен това, през седмицата, ВКБООН раздава основни помощни комплекти (Core Relief Items, CRI) на 5 969 домакинства, достигайки до 29 847 души. Разбивката включва 4 217 домакинства (21 069 души) сред завърналите се лица, 495 домакинства (2 486 души) като част от спешните действия в С., 957 домакинства (4 792 души) по линия на мерките за координация на лагерите и 300 домакинства (1 500 души), засегнати от пожари в крайбрежните райони. На 20 юни Ф. съвет на Швейцария издава решение за отмяна на наложените на С. икономически санкции, считано за положителна стъпка в интерес на сирийския народ и допринасящо към усилията за възстановяване и икономическо възстановяване. На 23 юни Съветът по външни работи на Европейския съюз приема официални заключения относно ситуацията в С., потвърждавайки ангажимента на ЕС да стои до сирийския народ и да подкрепя мирен, приобщаващ и ръководен от С. и поет от нея политически преход, насочен към изграждан на по-добро бъдеще за всички сирийци. Конкретно за провинция Д. ал Зор е посочено, че към края на май 2025 г. северните и североизточните райони на провинция Д. ал Зор, граничещи с провинциите Ракка на запад и Х. на север и североизток, са картографирани от Института за изследване на войната (ISW) и от СТР като намиращи се под контрола на Сирийските демократични сили (SDF). На 10 март 2025г. Сирийските демократични сили и преходното правителство подписват споразумение относно интегрирането на силите на SDF в новата сирийска армия. Въпреки това, към началото на юни 2025 г. интеграцията на SDF в сирийската държавна армия остава нерешен въпрос. Отразено е, че към март 2025г. предизвикателствата пред сигурността в Североизточна С., включително в провинция Д. ал Зор, продължават. Сблъсъците в този район имат за последица жертви и разселване на цивилни лица. Според оценки на ВКБООН към 12 юни 2025 г. в провинция Д. ал Зор са пребивавали 192 946 вътрешно разселени лица и 46 557 души, които са се завърнали на територията на провинцията от вътрешно разселване, считано от 27 ноември 2024 г. насам. ВКБООН допълнително изчислява, че към 15 май 2025 г. общо 40 105 завърнали се от чужбина лица от началото на 2024 г. живеят в провинция Д. ал Зор, като по-голямата част (24 951 души) са се завърнали в окръг Д. ал Зор, следван от Ал М. (12 061 души). Считано от 8 декември 2024 г. насам 14 131 души са се завърнали в провинция Д. ал Зор от чужбина. Доверителният фонд за възстановяване на С. (S. Recovery Trust Fund, SRTF) наскоро одобрява стартирането на Фаза II на своята интервенция „Подкрепа на здравните услуги в провинциите Ракка и Д. ал Зор“. Тази инициатива идва в отговор на увеличената необходимост в Североизточна С., където достъпът до здравеопазване е ограничен поради нефункциониращи съоръжения, недостиг на финансиране и голяма търсене. Втората фаза на здравната интервенция на SRTF ще подобри медицинските услуги в провинциите Д. ал Зор и Ракка. В Д. ал Зор подкрепата ще разшири единствената безплатна болница, обслужваща над 327 400 души, чрез създаване на денонощно спешно отделение, педиатрични и гинекологични клиники, родителско отделение с операционна зала и скрининг за

недохранени деца и бременни жени. Болницата също така ще предлага стационарни педиатрични грижи, неонатални услуги, радиология, лаборатория и аптека, заедно с пилотен проект за споделяне на разходите за избрани услуги, които не са животоспасяващи. Десетмесечната интервенция с бюджет от 1,6 милиона евро има за цел да предостави 147 756 медицински консултации на 70 980 преки бенефициенти и по-конкретно 30 080 души в Д. ал Зор и 40 900 души в Ракка ще получат животоспасяващи здравни услуги. Непреките бенефициенти, включително членовете на домакинствата на преки пациенти, се изчисляват на 354 900 лица. Чрез укрепване на здравната инфраструктура и осигуряване на безплатни основни медицински услуги тази интервенция ще подобри достъпа до качествено здравеопазване за уязвимите общности, допринасяйки за подобрена устойчивост и дългосрочно благосъстояние в засегнатите от конфликти райони. Ръководителят на Службата за статистика и планиране в Изпълнителния съвет на региона Д. ал Зор потвърждава ангажимента на Съвета за изпълнение на всички проекти, очертани във фискалния бюджет за 2025 г. Бюджетът има основна цел да подобри качеството на живот на жителите на Д. ал Зор чрез предоставяне на основни услуги, укрепване на общественото здраве и подкрепа на икономическото развитие. Финансовият орган на Автономната администрация на С. и Източна С. официално одобрява общия бюджет, отпуснат на Изпълнителния съвет на региона Д. ал Зор за 2025 г., възлизащ на 12 037 583 щатски долара. Този бюджет е разпределен в четири основни района, западен, северен, източен и централен, а приоритетните сектори включват обществени услуги, образование, здравеопазване и енергетика. В изявление г-н З. ал А., ръководител на Службата за статистика и планиране, разкрива, че проектите за 2025 г. обхващат различни области, с особен акцент върху свързаната с услугите инфраструктура. Според г-н А. най-голям дял от бюджета е разпределен за сектора на обществените услуги, включително санитарни проекти. Приблизително 10% от бюджета се разпределя за здравния сектор, покривайки доставката на лекарства за болници, медицински центрове и клиники към здравния орган. Забележителните доставки на оборудване включват скенер за ядрено-магнитен резонанс, мамографско устройство и четирицветно ехокардиографско устройство за болница "Ал Касра". Първият етаж на същата болница ще бъде възстановен, включително чрез активиране на кръвна банка и медицинска лаборатория, заедно с доставката на десет линейки.

На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС Дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални свидетелстващи документ и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В контекста на тази информация отразените данни за продължаващата нестабилност и сражения в отделни области на територията на страната, не дават основание за различен от направения извод в мотивите на оспореното решение за устойчиви промени в положителна посока. Данните в представените актуални справки за положението в страната, а и в провинция Д. Ал Зор обуславят категоричен извод за липса на въоръжен вътрешен или международен конфликт, който да е достигнал ниво, което поражда сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Въпреки

несигурното положение в отделни райони на страната сочените прояви са инцидентни и не могат да бъдат определени като отговарящи на критерия за безогледно насилие, което би създавало сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си в държавата по произход жалбоподателят ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут, по смисъла на чл. 9 от ЗУБ. При анализ на предоставената от Ю. А. Х. бежанска история, а също и на данните в представените в административното и съдебно производство справки на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ се установява, че липсват данни понастоящем конфликтът в С. да е на нива, обосноваващи извод за съществуване на реален риск чужденецът непременно да понесе тежки посегателства. В тази насока следва да се отчете и фактът, че самият Ю. А. Х. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствена заплахата за живота му в С.. Налице следва да са много по-конкретни твърдения и данни от негова страна за опасност от личното му засягане, доколкото тази по-голяма конкретика се изисква при установено по-ниско ниво на интензитет на евентуален вътрешен конфликт. Пред настоящата инстанция оспорващият не излага нови обстоятелства, нито представя допълнения към бежанската си история, които да променят горните изводи. Следва да се има предвид изложеното в справките за предприети масивни действия за подобряване условията в страната по отношение на транспорт, образование, финансиране и правна защита и връщане на бежанци обратно в С., както и фактът, че цялото семейство на жалбоподателя, са останали в страната им по произход, където е роден и молителят, което обосновава съждение за липса на притеснение у тях. Изводите не са в противоречие и със становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализира. В статия на BBC News от 9 март 2025 г. се посочва, че лидерът на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци. В тази връзка независимо от усложнена обстановка в С. съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налага извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплахата срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Предвид изложеното, следва да се приеме, че за жалбоподателя не съществува реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Не са налице и разширенията, дадени в решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 и решение от 30 януари 2014 г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е обсъдена задълбочено бежанската му история. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на конкретния случай, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установение в ЗУБ материалноправни предпоставки. В разпоредбата на чл.

75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

В заключение, доводите на жалбоподателят, че ситуацията в държавата по произход е несигурна, съдът намира за необосновани. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден да напусне страната си на произход поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унижително отношение. От обсъдените данни за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрение на общественно-политическата обстановка, както бе посочено и по-горе.

За жалбоподателя Ю. А. Х. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „non-refoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя в проведеното интервю. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non-refoulement“.

По изложените съображения съдът приема оспореното решение на Председателя на ДАБ, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Ю. А. Х., за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146 от АПК във връзка с чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [жк], [улица] против Решение № 5148 от 13.10.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Ю. А. Х. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: